

5/2018

Červenec-září

Uvnitř tohoto vydání:

Letní camp opět super akce... 2

Pár slov do zahájení nové sezóny... 3

Nejlepší sportovec pololetí našeho klubu... 3

Čtení na pokračování, moje cesta boj. uměním... 4

Nejdůležitější body:

- Čas oddílových příspěvků je tu, nezapomeňte platit včas, nebudu mě to z nikoho páčit. K poplatku za období září-prosinec je třeba uhradit známky ČSK 300,- Kč 2019, pro každého člena povinné a pokud se chcete realizovat na půdě ČABK, ještě 300,- Kč za známku této asociace 2019.
- Přeji všem do nové sezóny hodně úspěchů a silné vůle do tréninku!

ČEST, PŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

MČR ČABK OPĚT VE VELKÉM STYLU

Devátý ročník Mistrovství republiky ČABK proběhl opět ve velkém stylu, za účasti více jak deseti států a takřka 400 závodníků z více jak 40 klubů zahraničních i domácích. Než se dostaneme k našim závodníkům a jejich výsledkům, je určitě namístě zde uvést obětavé rodiče a všechny ostatní, bez nichž by soutěž nebyla. Nasazení a nezištnost při skládání tati mi ve čtvrtek a v pátek připravování soutěže až do 1 hodiny ránní a po té celý den za časomírou či jiné činnosti nezbytné pro soutěž. Ještě jednou touto cestou moc děkuji manželům Šťastným, manželům Rešovým, P. Stránskému, P. Sibřinovi, p. Hrazdírovi i Lubošovi Hrazdírovi, Jáchymovi, Jindrovi Jetelovi, Liborovi Podroužkovi a M i T. Linkemu a ještě většině i v sobotu včetně Luboše Janouška, R. Paterové, P. Andršové, Z. Augustinové, E. Hubkové, V. Šťastné a dalších, kteří pomáhali při závěrečném úklidu. A jak na-

roužek Libor v mužích. Pochopitelně mezi silnými

týmy Rumu

nška, Dán

ska, Itálie a

dalších by

la i bronzová

medaile

hodně cen

ná. Zde za

výborný vý

kon v kumite 3. místo vybojovala Barborka Šťastná,

Valentýna Hrazdírová-kata ml. žákyň, Radka

Paterová-kata masters, Mikuláš Pater-kata ml. žáci,

Radek Frühauf-kata masters, Jan Stránský-kata ml. žáci a Tereška Sibřinová-kumite ml. žáci. Co říci na závěr. Příprava soutěže je vždy náročná a to z důvodu, že všechny tíha leží pouze na neziš-

tných dobrovolnících našeho klubu. Je mi jasné, že ne všichni mají čas, ale pokud zůstane vše jen na obětavých rodičích, je reálné že budeme jezdit po celé republice, ale v Praze soutěže nebudou. Čtěl by to u těch našich mladých trochu zdravého pražského patriotismu. Ale konec dobrý, vše dobré, ještě jednou i těm o kterých se nemluví, protože to že makají je tak nějak automatické ať mluvíme o Kačce, Hance, Vladě Linkeové, prezidentce ČABK Radce Hassaine či jedinému sponzorovi soutěže Markovi Šťastnému opravdu velké díky. Ještě k závodníkům. Karate a sport je o tom, aby nás i vychovával pro další život. Je tedy na každém z nás, zdali dovede přijmout porážku jako vítězství a i když u některých emoce po prohraném zápase cloumají, je třeba se naučit ovládat a brát to i tak, že pokud si budete jisti, že pro to aby jste byli nejlepší děláte maximum, budete vyhrávat i při případným výhradám vůči rozhodčím!

ši borci? No čekal jsem to po prázdninách horší, ale u některých překvapivě dobré, u ostatních bylo vidět prázdninové „odpočívání“. Určitou roli hrálo i mírně řečeno „specifické“ rozhodování vybraných zahraničních rozhodčích, kteří se nemohli zbavit určitého ne zdravého patriotismu k závodníkům své vlasti. Ale není na místě si stěžovat. Zlata moc nebylo, ale nesmíme být nenasytní a konkurence byla dobrá. Výborným výkonem zlatou medaili se prezentovali Hanka Vašíčková-kata ženy, Nikola Jůzová-kata juniorky, Luboš Hrazdír-kumite dorost a Rešová Míša-kata st. žákyň. V kata jak již bylo řečeno trochu na rozhodčí doplatila Barborka Šťastná, zvláště její finálová kata byla super, dále Veronika Rešová, která však dosáhla na stříbro-kata ml. žákyň, dokonce dvě stříbra vybojoval po zásluze Kuba Slanař a sice v kata i kumite, stejný kov pro Pavlu Šimonovou-kata masters, Filipa Smutného-kata dorost a za skvělé kumite i Pod-

roužek Libor v mužích. Pochopitelně mezi silnými týmy Rumunsko, Dánsko, Itálie a dalších byla i bronzová medaile hodně cenná. Zde za výborný výkon v kumite 3. místo vybojovala Barborka Šťastná, Valentýna Hrazdírová-kata ml. žákyň, Radka Paterová-kata masters, Mikuláš Pater-kata ml. žáci, Radek Frühauf-kata masters, Jan Stránský-kata ml. žáci a Tereška Sibřinová-kumite ml. žáci. Co říci na závěr. Příprava soutěže je vždy náročná a to z důvodu, že všechny tíha leží pouze na nezištných dobrovolnících našeho klubu. Je mi jasné, že ne všichni mají čas, ale pokud zůstane vše jen na obětavých rodičích, je reálné že budeme jezdit po celé republice, ale v Praze soutěže nebudou. Čtěl by to u těch našich mladých trochu zdravého pražského patriotismu. Ale konec dobrý, vše dobré, ještě jednou i těm o kterých se nemluví, protože to že makají je tak nějak automatické ať mluvíme o Kačce, Hance, Vladě Linkeové, prezidentce ČABK Radce Hassaine či jedinému sponzorovi soutěže Markovi Šťastnému opravdu velké díky. Ještě k závodníkům. Karate a sport je o tom, aby nás i vychovával pro další život. Je tedy na každém z nás, zdali dovede přijmout porážku jako vítězství a i když u některých emoce po prohraném zápase cloumají, je třeba se naučit ovládat a brát to i tak, že pokud si budete jisti, že pro to aby jste byli nejlepší děláte maximum, budete vyhrávat i při případným výhradám vůči rozhodčím!

LETNÍ CAMP OPĚT SUPER AKCE NAŠEHO KLUBU

Asi ani nemá cenu pokaždé počítat kolikátý je to camp, protože mimo náčelníka, který již má za sebou minimálně campů kolem stovky, to nikomu moc neřká, ale pár pamětníků, kteří mají za sebou několik desítek campů ještě v našem klubu je a ti pak po večerech vzpomínají. Tato akce se opět vydařila, počasí jak na zakázku, ani moc vedro, ani moc zima i když ráno a večer někdy pod Blánkem přituhovalo. Maximální počet tj. 66 účastníků bylo v naprosté pohodě, ani se kázeňsky moc neběhalo či neposilovalo, žádné zranění ani nemoc, tak co víc si přát. Základem tréninkových jednotek bylo „neotrávit“ hlavně ty mladší jen cvičením karate, což se určitě podařilo, nejen že se stihl tréninkový plán na sto procent, ale zbylo hodně času na soutěže, kobudo i další zábavu

ník Kobudo. Kateg. 8-7.kyu, kdo jiný vítězem, než Míša Rešová. Stříbro vybojovala Charlota Seniv a 3.místo Marek Kučera. 6.kyu těsně vyhrála Valentýna Hrazdírová před Verčou Rešovou a Kubou Minářem.

Určitě velkým přínosem bylo každý den představení jiného bojového umění a stejně tak většina borců demonstrovala velký pokrok v kobudo ať s eskrimou či nunchakou. Mimo doplňkových soutěží, které jsou vždy kořením campu ať malíře campu, test názvosloví a pod. byl jako první velkou soutěží již 37.ročník „O pohár kesl ryu“ v kata. Kategorii 8-7.kyu ovládla a po zásluze vyhrála Míša Rešová, stříbro Tereza Sibřinová a bronzovou medaili vybojoval Honza Strhan. V kateg. 6.kyu nejlepší Verča Rešová, druhé místo patřilo Valentýně Hrazdírové a třetí místa šly do rodiny Paterů a sice Radce a Lucce. Doslova nabitá kategorie co do počtu byla 4-5.kyu. Tam bez větších potíží zvítězil Stránský Jan, stříbro si odnesl Vojta Andrš a 3.místo „zahraniční“ Daniel Hnyk. V kategorii 3.kyu a výše muži všechny pokořil Kuba Slanař, dobré kata předvedl i stříbrný Jáchym Hořák a bronz vybojoval Filip Smutný. V ženách pak zvítězila Barborka Šťastná, stříbro pro Eriku Hubkovou a bronzová medaile pro Veroniku Šťastnou. Další „velkou“ soutěží byl 2.roč-

ňem. Ve 4-5.kyu kraloval Vojta Andrš, stříbro Daniel Hnyk a 3.místo Jan Stránský. 3.kyu a výše nejlepší Jáchym Hořák před Smutným Filipem a Jakubem Slanařem, ve slečnách 1.místo Erika Hubková, těsně za ní Barborka Šťastná a bronz pro Verču Šťastnou. Mimo dobytí Malého Blaníku se konal tradičně maskární rej a že všichni téma „Uniformy“ vzali vážně, bylo vidět že si většina dala záležet. V hodnocení nejlépe dopadl David Hanus, dále Vojta Andrš, Jakub Slanař, Daniel Hnyk, Luboš Hrazdír, Radka Paterová, Verča Šťastná atd. Pochoptelně popisovat tady vše, co se událo nejde, tak že více najdete na dvd. Proběhl též 30.ročník „O pohár KESL RYU“ v kumite. Překvapivě všichni pojali soutěž zodpovědně a výkony mnohdy super. Jen ve zkratce 1.místa Veronika Rešová, Kuba Minář, Kuba Slanař, Šťastná Barborka, stříbro Mikuláš Pater, Adam Novák, Valentýna Hrazdírová Jáchym Hořák, Verča Šťastná a bronz Jan Strhan, Lukáš Janoušek, Marek Kučera, Vojta Andrš, Tereza Sibřinová, Nikola Černá, Luboš Hrazdír, David Hanus, Charlota Seniv a Andy Šimonová. V soutěži superklickař zvítězil Luboš Janoušek 72 kliků, Kuba Slanař 65, Zdeněk Šimon 58, Jan Slezák 57, Mikuláš Pater 56 atd. Jako vždy proběhly zkoušky na vyšší STV a svátkem bylo udělení stv Dan Davidovi Hanusovi. Na 7.kyu složili úspěšně zkoušky Dominik Hess, Míša Hessová, Daniel Jansa, na 6.kyu Leon Božek, Jan Jindrák, Mikuláš Pater, Tereza Sibřinová, Jan Strhan, na 5.kyu Valentýna Hrazdírová, Filip Kříž, Jakub Minář, Lucka Paterová, Radka Paterová, Veronika Rešová, na 4.kyu Benedikt Kis, Matěj Kučera, na 3.kyu Petra Andršová, Vojta Andrš, Andrea Šimonová, na 2.kyu Veronika Jůzová, Barbora Šťastná Veronika Šťastná a na 1.kyu Luboš Hrazdír. Na závěr jako vždy vyhlášení a odměna pro nejlepší týmy a sice 1.místo tým Jáchyma Hořáka, 2.místo tým Luboše Janouška a 3.tým Davida Hanuse. Pak už zbývalo vyhlásit nejlepší karateky campu kterými byli Barbora Šťastná, Veronika Rešová, Míša Rešová, Kačka Slezáková, Míša Hessová, Nikola Černá, Valentýna Hrazdírová, Veronika Šťastná, Marek Kučera, Vojta Andrš a Filip Smutný. A to byl úplný konec další skvělé akce je zde třeba poděkovat všem, kteří se větší či menší mírou podíleli na zdárném průběhu campu, Kačce, Hance, Jindrovi, Vášovi a dalším, a rozhodně zvláštní dík hlavnímu sponzorovi tohoto campu p.Markovi Šťastnému a dalším, kteří i drobností přispěli na ceny do soutěží.

PÁR SLOV DO ZAHÁJENÍ NOVÉ SEZONY KARATE

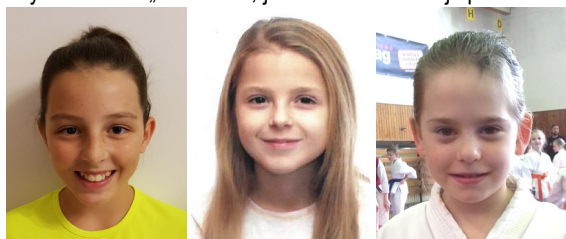
Otvírá se nám nová sezona i když to u karate je relativní, protože pokud by sezona měla kulminovat mistrovstvím ČR, které je na podzim, pak MS ČABK je v červnu, ME WKF je v květnu, MS WKF většinou na podzim, mládežnické ME WKF v únoru atd. Tak že dobrý karatista má vrchol sezony velmi relativní a tedy přípravné období pouze v letních měsících. Pokud někdo má představu, že letní měsíce jsou „odpočinkové“, nedělá sport závodní, ale rekreační. Dotazy rodičů proč ten náš není první, je třeba odpověď hledat, co dělal v létě! Dobrou fyzickou přípravu nikdo nezíská na tréninku a pokud někdo „potřebuje“ odpočinout od sportu, který, řekněme si to upřímně děláme na hluboce amatérské úrovni, je na místě si uvědomit, že prakticky nic nepochopil ve smyslu být nejlepší a pohybuje se na úrovni pouze „rekreačního“ karatisty. Mnohokrát jsem již zde i jinde psal, že žádný z velkých sportovců či umělců v mládí nevěděl, že jen dřina a odříkání vede k vytoužené metě, být nejlepší. Pseudo výchova západního světa mladých lidí se projevuje již dnes, kdy většina států aby se mohla pyšnit supersportovci, musí „nakupovat“ sportovce z Afriky a pod, kterým uděluje státní občanství. Při sledování atletického ME má člověk dojem, že pokud nenastupuje někdo z východní strany od nás, sleduje africké mistrovství. Ale obočil jsem i když ne tak úplně. Nikdo z těch menších netuší, zvláště v dnešní době, kdy mají doma servis nadstandartní, kdy nemusí přemýšlet jak si vydělat aby si mohli něco koupit. Tím, pokud jim

rodiče neporadí (tím myslím doslova nepřesvědčí všemi dostupnými prostředky), aby za servis doma prostě dali v tomto případě do sportu maximum, oni s nejen nepřinutí, ale zjistí teprve v pozdějším věku, co mohli dokázat, ale co jim proklouzlo mezi prsty. Z mého pohledu určité procento rodičů nemá svoje děti rádo. Oni si myslí že ano. Vše jim koupí, vše zařídí, omlouvají případnou lenost a tím neúspěch (nejlépe najít jiného viníka), zkrátka hledají úlevy. Neví, že jim připravují krušný život „jajánka“, který si neuvědomuje, že stát se výjimečný a vybočit z řady průměrnosti je dřina ať je to jakákoliv sféra života. Mladí to neví, když je rodiče nepřesvědčí. Na tribuně ne zjistíte proč zrovna ten váš není nejlepší. Má naběháno za prázdniny alespoň 100-150Km? Udělá min 200 sklapovaček? Udělá alespoň 4 série po 30ti klikách? Udělá na hrazdě alespoň 15 shybů? Ne? Ale to je základ rekreačního sportovce! Odpočíval o prázdninách? Aha... Tak to ano. A co trenér. Opět dostane „materiál“ cvičením nezkažený a teď trenéře je to na tobě. My zázraky neumíme. Proto většina trenérů karate jsou nadšenci dělající charitu pro karate. V ostatních sportech je to jednoduché. Trenér dá úkol, čas na splnění a sportovce starej se. Nesplnil jsi? Jsi vyřazen z kádru. Co jsem chtěl naznačit? Rodiče! Chcete mít dítě co vyhrává? Super sportovce? Tak pomáhejte! Nikoliv hledání lepšího trenéra nebo přemýšlení o lepší tréninkové metodě! Kdysi Louis Armstrong řekl: „Život je jako trubka. Když do ní nefoukáš, nic z ní nevyjde!“

NEJLEPŠÍ SPORTOVEC NAŠEHO KLUBU ZA POLOLETÍ

Opět jak již jsem několikrát opakoval, veškeré tabulky a hodnocení mi zabírají tolik času, že si vždy kladu otázku, zdali to má cenu. Nakonec si ale odpovím, že pokud je nadále brát „naše“ karate jako hru, přirovnáním, kterým pravidelně děsím ambiciózní rodiče(-), je třeba v tom pokračovat. Vtip je v tom, že pokud bereme sport jako hru, znamená to aktivitu držící se přesnými pravidly, disciplínou a koncentrací, je to nejlepší příprava pro další sféry lidského života v neposlední řadě školu, jak již to říkal J. A. Komenský. Při hře je nezbytné dodržovat výše uvedené požadavky, ale není tam místo pro negativní vlastnosti jako vztek, hysterii, ukřivdnost závist a další, které hru kazí. Nejen karate, ale všechny další sporty se potýkají s velkými ztrátami členské základny zvláště při přechodu z žákovského do dorosteneckého věku. Proti jiným sportům, někdy i oproti ostatním klubům karate, chceme my, aby si naši cvičenci do dalšího života neodnesli pouze základy fyzické kondice a třeba i chuť cvičit, základy jistých koordinačních pohybů, či mlhavou představu o sebeobraně. Naším cílem je aby si odnesli určité optimální morální vlastnosti, které se v dnešním „normálním“ světě hledají těžce. Aby si odnesli smysl pro kolektiv, smysl pro nezištnost a případnou pomoc druhým, čest i odvahu a vlastní sebedůvěru. Zpátky k tabulkám:-). Ti, kteří se umístili na čelných místech tabulky nejlepšího karateky i když někteří hodně mladí, už něco méně či více pochopili. Pochopili o čem je hra a za to jim patří dík a už dnes se staví do role těch, kteří pokud vytrvají, budou do budoucna těmi výjimečnými. V pánské společnosti je to Jáchym Hořák, 2. Luboš Hrazdír a třetí Stránský Jan čtvrtý je Filip Smutný, kterého bodově brzdí docházka, ale už samotné dojíždění je obdivuhodné. Z těchto velmi dobrých sportovců však pouze Jáchym převyšuje všechny práci pro klub, obětavostí pro

našimi slečnami je z určitého hlediska tabulka nespravedlivá, protože jak Hanka, tak Kačka, které pro svůj klub dělají maximum a ve smyslu obětavosti i nezištnosti jsou tím pravým příkladem, se vlastně do tabulky nehodí. Tím nechci naznačit, že absolutorium z hlediska dobrého jména našeho klubu si své ceny nezaslouží výborné sportovkyně Barborka Šťastná, 2. Veronika Šťastná a vlastně třetí (protože Hanka jako Kačka nechťely být v tabulce) byla Valentýna Hrazdírová. A tak jak by řekl klasik „babo rad“, jak vést tabulku nejlepšího karateky když už

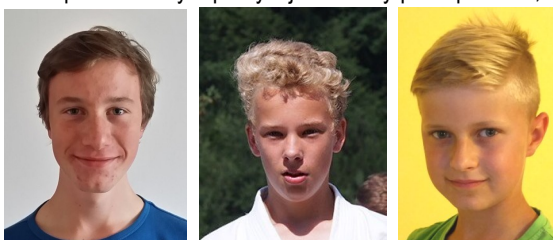
mnohokrát bylo zdůrazňováno, že nejlepší karateka není totožná s nejlepším sportovcem

A tak už od září bude hodnocení podstatně jiné, konec sportovního roku bude v červnu a pololetí v prosinci, do tabulky budou započítávány sportovci do 35ti let, větší důraz dáme na tréninkovou morálku, velkou část bodů bude patřit průběžným testům fyzické zdatnosti a připravenosti, aktivitě práce pro klub a ostatní karateky a další. Pro o kousek dříve narozené bude zvláštní tabulka tj. od 35 let. Věřím, že pro většinu našich karatek to nadále bude jednou ze základních motivací do dalšího osobního růstu v karate a bude navazovat na základní myšlenku našeho klubu, proč to karate děláme! Vaše nápady a návrhy si rád po

...za naši rodinku přes léto naběháno 200km, co vy na to sportovci?

slechnu, ale co se dá vymyslet ještě více. Nakonec vždy půjde o to, být nejen nejlepším karatekou, ale i člověkem!

ostatní a přístupem k od dílu i k ostatním. Je příkladem mistrovského technického stupně. Mezi

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

..a neb druhá šance... pokračování ze zpr. 4/2018. Zkoušky na vyšší STV tedy technický stupeň v karate, nebyly vůbec jednoduchou záležitostí. Jednak byly zkoušky pořádány jednou ročně, a jednak požadavky na zkoušeného byly ve smyslu odkazu dávný východních mistrů, tedy obsahující techniku, fyzickou kondici, zkouška koncentrace, znalost japonských názvů atd. Přes všechnu maximální přípravu a těšení se na své první dobyté Kyu mi štěstí nepřálo. Nemoc mi zamezila absolvovat první velkou zkoušku v bojových uměních a mě nezbylo než si počkat celý dlouhý rok na další šanci. Avšak čas ve smyslu práce v doju utekl jako voda a další den „D“ v mé cestě karate se pomalu blížil. Každý den ještě ráno před cestou do zaměstnání se sroloval koberec v dětském pokoji, nábytek šel ke stěně a rodina přihlížela mému nácviku základní technik a první katē Heian. Rodina kritizovala, doporučovala, občas i chválila a dodávala sebedůvěru. Léta páně 28. ledna 1982 vcházím s ostatními kandidáty na bílý pás do doja a s po svátnou úctou a respektem sledujeme příchod zk. komisařů, nositele mistrovských STV, tedy černých pásů. Jsou to vlastně první mistři karate které osobně potkávám. Velký respekt vyzařoval z mistra Jiřího

Fuchse, nositele tehdy nejvyšší hodnosti v podobě 2. Danu a Miroslava Kováře nositele 1. Danu, tehdejšího fenomenálního závodníka kumite. Tyto informace jsem se dozvěděl o těchto výrazných osobnostech karate ČSSR až posléze. (Ing. Jiří FUCHS se narodil 21.5.1946 a opustil velkou rodinu karatistů 24.5.2009. Karate se věnoval od roku 1968 a jako jeden z prvních obdržel v roce 1974 mistrovský technický stupeň od zkoušební komisaře JKA Hidea Ochiho. Dosáhl

6. Danu (který jsem mu po dlouhých letech uděloval paradoxně já) a jako kandidát na mistra sportu v letech 1983-84. Mimo jiných velkých sportovních úspěchů se stal mistrem ČSSR 1983 a mistrem ČSSR kumite družstev ve stejném roku. Byl zkušebním komisařem od roku 1972, rozhodčím první třídy od roku 1981 a trenér I. třídy od rok. 1989 dlouholetý předseda TJ Karate Praha a člen předsednictva Československé a po té České republiky 1973 až 1993, byl i předsedou svazu Československého karate. Ale zpátky ke dni zkoušek. Zahajujeme dynamickou rozvíčkou, která je svým způsobem už součástí zkoušek. Při kopech stranových (joko geri) jsem chtěl co nejlépe techniku provést, ale přecenil jsem své možnosti. Ostrá bolest v tříse se skoro nedala vydržet. Bylo mi do breku. Zase rok čekat. „Nástup!“ zazněl direktivní hlas J. Fuchse. „Co dělat... mám se omluvit? Ne! Musím to zvládnout!“ Nastupuji s ostatními a cvičíme. Je mi tak nějak úplně jedno co bude dál, jestli mě ze zkoušek odvezou rovnou do márnice. Jediná věc, která se mi honí hlavou je... uspět! Jako kdybych se poprvé v jakémisi náznaku dotknul opravdové hloubky psychiky bojových umění Touha ten večer zvítězit byla větší než bolest. Získávám vytoužený bílý pás-8. Kyu! Gratulace od zkouš. komisařů i od kolegů spolucvičenců je prosceno neopakovatelnou atmosférou. Pak už jen strastiplná cesta domů, domácí ocenění a druhý den k lékaři. „Natřené třísko, klid pár týdnů a pak velmi opatrně“, zněl verdikt doktora. Mě se však hlavou honily jiné myšlenky než nějaká trudomyslnost. Teď už jsem karateka (jak se říká karatistům) a dávám si sám sobě slib, že i když tento rok dovrším 27 let, neuhnou ze své cesty a můj cíl je získání zeleného pásu. To bych opravdu moc rád. Ode dne složení zkoušek je pro mě pozdrav při vstupu do doja opravdovým obřadem, který dokáže pochopit pouze ten, kdo karate nejen cvičí, ale i myslí jako bojovník. Dva týdny tréninkového výpadku dle mého názoru postačí, touha po vůni doja je silnější a i přes domácí protesty opět válčím v doju i když pouze rukama, protože další den „D“ se blíží. A jaký? No přece zkoušek na další kyu. V tomto období mého ataku na vyšší technic-

ký stupeň se předsíň mého bytu radikálně změnila. Kout který sloužil dlouhá léta jako kuchyňský byl z důvodu nezbytných zrušení a prakticky přes noc se přestěhoval jina. Na tomto do té doby vlastně zbytečném místě vzniklo minidojo umístilo se zde velké zrcadlo na kontrolu přesnosti technik a prostor před ním byl nutnou samozřejmostí. U stropu několik dní zely větší díry, než se zde umístila trubka od lešení, na níž byl slavnostně zavěšen boxovací pytel. Představa a mistropřesežný slib zbytku rodině, že se bude vždy po cvičení posunovat do strany, se vzhledem k náročnosti operace posunu rozplynul a tím se i rapidně omezil přístup na toaletu. Opravdový samuraj však ve své cestě bojovým uměním musel zvládnout i neustálé výčitky všech obyvatelů bytu na neustálé potyčky s mým cvičebním nástrojem a teprve zpětně jsem si uvědomil že hlavně v noci, jsem zoceloval všechny ve smyslu „Stále ve střehu“-). Příchod z práce okolo čtvrté začal hodinkou úderů do boxovacího pytle, pak kontrola technik před zrcadlem a vzhůru na trénink. Den po dni utíkal. To už nebyl můj trenér Jarda Bambule, protože můj první trenér se staral pouze o začátečníky a dále se věnoval své sportovní cestě, a lehce pokročilé, ke kterým jsem se mohl hrdě hlásit, vedl tenkrát již podstatně zkušenější trenér Viktor Vejvoda, nositel hnědého pásu, tuším tehdy 3. Kyu. Dnes sice tyto vyšší žákovské STV má kdejaké dítě, ale v té době patřil hnědý pás jen několika opravdu vyvoleným, karatistům, kteří již měli za sebou, delší čas tvrdé práce v doju i sportovní výsledky. (Sensei Viktor Vejvoda 3. Dan, se narodil 26.1.1952 a s karate začínal roku 1979 v Shotokan karate klubu u ing. Karla Tur-

za. Jeho cesta vedla dále do Uhelných skladů, kde trénoval pod trenéry ing. Rachmí Soebajem a ing. Ivanem Vlčkem. Zde získal i licenci trenéra 3. Třídy. V roce 1994, po založení školy Karate Do shotokan, založil posléze klub S.K. Masada ve kterém vychoval mnoho mistrů ČR a, kde jako trenér I. třídy (studium na FTVS 1995) dodnes trénuje karateky všech věkových kategorií. Mimo jiné získal licence rozhodčího I. třídy a instruktora sebeobrany. Dlouhou dobu byl i předsedou pražského svazu karate a předsedou komise rozhodčích. Dvakrát týdně po dvou hodinách tréninku, doma každý den a o víkendech z důvodu eliminace rodinných protestů ještě venku. Tak probíhal můj karatistický život, ale nějaké přehnané zocelení i přes tento dynamický a zodpovědný přístup zřejmě příliš nebyl. Jak ale řekl kdysi Arnold Schwarzenegger, když byl tázan proč je na Mr. Olympia neporazitelný odvětil: „Píle je sice důležitá, ale pokud chcete být absolutně nejlepší, musíte si vybrat rodiče“. Chtěl tím vyjádřit že genetický odkaz hraje v sportovním světě velkou roli. Pokud jsem pátral ve svém rodokmenu, byli tam prý někde hodně vzdáleně šlechtici, ředitelé škol, vynálezci, úspěšní živnostníci, malíři, profesori, ale po vrcholovém sportovci ani památky. Tím i můj otec profesor a ak. malíř považoval sportování za jakýsi módní výstřelek a zbytečné rozptylování mladého jedinice od podstatně důležitějších činností důležitějších pro život, jako studium apod.... Pokračování příště

1. velké soustředění pod vedením Daria Gamby 6. Dan

